

РЕШЕНИЕ

№ 1991

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.03.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1406** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК.

АССГ е сезиран от Ю. И. М. с касационна жалба /КЖ/ срещу решение от 04.12.2018 г. на АССГ, 43 с-в по адм. д. № 9441/2018 г., с което е отхвърлен предявеният от М. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди от незаконосъобразни бездействия на администрацията на Централен затвор [населено място] в размер на 5000 лева за периода от 17.10.2017 до 03.09.2018 г. ведно със законната лихва от 17.10.2017 г. до окончателното изплащане на сумата. Моли решението да бъде отменено като бъде присъдено претендираното обезщетение.

Ответникът по касация ГДИН моли жалбата да бъде отхвърлена.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

АССГ правилно е установил фактическата обстановка по делото, поради което не следва да се преповтаря. От правна страна са изложени подробни мотиви, като са обсъдени националните разпоредби в светлината на европейското право, които мотиви изцяло се споделят от настоящия касационен състав.

Текстът на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС въвежда отговорност на държавата конкретно към изтърпяващите наказание "лишаване от свобода" и задържаните с мярка за

неотклонение "задържане под стража" лица за вредите, които те търпят в резултат на нарушение на забраната по чл. 3 от същия закон - да не бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение от специализираните органи по изпълнение на наказанията.

За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно е необходимо да бъде установено неизпълнение на фактическо действие от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС (изм. ДВ, бр. 13/2017 г., в сила от 7.02.2017 г.) осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Съгласно ал. 2 на текста за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Установяването на посочените от законодателя обстоятелства води до ангажиране на отговорността на държавата.

По силата на общите принципи, уреждащи прилагането на чл. 3 ЕКПЧОС, администрацията на затворите е длъжна да осигури нормални условия за пребиваване в местата за лишаване от свобода. ЕКПЧОС е ратифицирана от Република България, поради което и на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията има пряко действие и съставлява част от националното право, т. е. спазването на принципите на чл. 3 от Конвенцията представлява задължение, пряко произтичащо от закон по смисъла на чл. 256 и чл. 257 от АПК. При неизпълнение на това задължение за държавата възниква отговорността да изплати обезщетение съобразно доказаните вреди.

В случая първоинстанционният съд е установил, че причинените вследствие на пребиваването на М. неудобства не са от такъв характер и с такъв интензитет, който да обуславя нарушение на чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС. Настоящият състав напълно споделя този извод. Това е така, тъй като за част от периода М. изобщо не е пребивавал в Затвора в [населено място], а за периода 06.04.2018-03.09.2018 г. /5 месеца/ е бил в килии с достатъчно слънчева светлина, в които е извършвана редовна дезинфекция, като на лицето са предоставяни средства за лична хигиена, достъп до пералнята на затвора и др. Видно от заключението на инспектор-психолог в затвора престоят и условията СЦЗ не са оказали негативно влияние върху М..

АССГ, 43 с-в е обсъдил конкретната площ на килиите, в които лицето е пребивавало през въпросните 5 месеца, като мотивите му изцяло се споделят от настоящия състав и не следва да бъдат преповтаряни. Само за минимален период от време касаторът е бил в килия с площ под 4 кв.м., но това само по себе си не води до извод за наличието на жестоко и унижително отношение по чл. 3 от ЗИНЗС. Към КЖ не са приложени доказателства, опровергаващи изводите на АССГ, 43 с-в.

При така изложените съображения решението на АССГ, 43 с-в като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора на М. не се дължат разноски.

ГДИН не претендира разноски, като такива не се дължат и не следва да бъдат

присъждани.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, 2ри касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.12.2018 г. на АССГ, 43 с-в по адм. д. № 9441/2018 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Приложеното по настоящото дело досие на М. да се върне на ГДИН.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.